

fen. Nej, en Straf, hvad enten den bruges i Fængslet eller uden for, har altid et andet Bjemed end Afstræffelsen. Naturligvis er Afstræffelsen en sekundær Virkning, som er nyttig og nødvendig at tage med, men Staten maa ikke idømme nogen Straf, hvad enten det er i eller uden for en Straffeanstalt, uden at man tager det etiske Moment med. Jeg har set udtalt paa Fængselskongressen i Stockholm, at de Personer, som kom ind i Straffanstalterne, sandelig vare tilstrækkelig degraderede i Forvejen, saa at man ikke stal degradere dem yderligere ved at anvende forporlig Røvelse paa dem. — Den ærede Ordfører ansøgte til Støtte for Nødvendigheden af Brygl ved vore Straffanstalter, at det var ganske vist, at der i mange udenlandske Straffanstalter ikke fandtes et saadant Straffemiddel, der kunde man undvære det, der mente man endog saa, at Disciplinen stod sig bedst ved, at dette Middel ikke anvendtes, men at vi ikke kunde undvære det her, fordi vi saane de andre Repressionsmidler, som de have der. De kunde derfor undvære Rotting eller Kat, eller hvad der nu kunde være Tale om. Saa talte han om, at der i visse Anstalter blev brugt „Bandrefamre“, at man lod Fangerne spadserer paa Tremmer, eller hvilke andre ingeniøse Pinfelsmidler man kunde opfinde. Jeg tror, at den ærede Ordfører tog fejl. I de Straffanstalter, hvor man er kommen til den Erkendelse, at forporlig Røvelse ikke er nødvendig, tror jeg sandelig ogsaa, at man er kommen til den Erkendelse, at alle andre barbariske Midler, som ere arvede fra Fortiden, ligeledes ere unødvendige, og det er kun i de Straffanstalter, hvor man endnu bruger Rotting, at man har disse Indretninger med „Bandrefamre“, „frygtsige Huer“, eller hvad alle disse raffinerede Straffemidler alle sammen hedde. Jeg tror, at i Størstedelen af det civiliserede Europa har man hærket den Slags Midler eller forporlig Røvelse, men derfor er man naturligvis ikke uden Midler til at slaa navnlig den aabenbare Trods ned. Der er, som allerede det ærede Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) omtalte i Saar, mange andre Maader, hvorpaa man kan gøre Livet ubehageligt for Fangerne, hvis de ere trodsige, saaledes det haarde Leje, den indstrænkede Kost, — lidt Sult er ikke noget barbarisk, det er et ganske naturligt Middel — og saa endelig Spændetrøjen. — Naar saa den ærede Justitsminister siger: Ja, men vi maa have et yderste Middel, det kan ikke gaa an, at en Fange, der har faaet Spændetrøjen paa, stal have Lov, at strige, raabe og vedblive med sin Trods, saa kommer jeg tilbage til det, jeg

sagde ved første Behandling: Hvor kan den ærede Minister tro, at 15 Slag Rotting — jeg tror, det er Maximum — er tilstrækkeligt som yderste Middel navnlig for Strigen og Raaben? Disse Menneſter strige for det første meget værre, naar de faa Rotting, og naar man saa hører op med at slaa, og de blive ved at strige bagefter og gøre affurat det samme som før, hvad Middel har saa den ærede Justitsminister? Saa maa man gribe til saadanne Ting som gloende Jærn, naar man endelig vil være absolut sikker. Men saa vidt gaa vi ikke. Det gjorde man i Fortiden. Da mente man at maatte udfinde rigtig grusomme Midler, som maatte slaa Forbryderens Trods ned, og den menneſkelige Opfindsomhed var i den Retning meget rig; naar vi gaa Læren om Straffe igennem, finder man jo de mærkværdigste Opfindelser. Men det ere vi alle komne bort fra og mere og mere gaade over til Frihedsstraffe, ogsaa som herhjemme forbundne med Vand og Brød, en Slags Sult, som man ikke har villet gaa til i andre Lande. Det er den moderne Civilisation, Humaniteten, som gør sig gældende. — Som jeg tillod mig at sige i Saar, kan man ikke, saaledes som det specielle Flertal i Udvalget har gjort, paaberaabe sig, at den naturlige Retsfølelse siger, at Vollerne skulle have Brygl. En saadan Følelsesjag kan ikke være afgørende for, hvorledes Staten stal stille sig, naar det gælder om at undertrykke Forbrydelser. Vi have ikke alle lemlæstende Straffe, vi have ikke de barbariske Straffe. Den eneste, vi have, er Dødsstraffen, og jeg erkender at det er et meget groft Indgreb, det er maasse brutalt; men netop derfor antager jeg ogsaa, at man ret snart vil komme bort fra det, i hvert Fald anvendes den saa godt som aldrig. Nu er det klart af den ærede Ministers Foredrag, at han og ligeledes den ærede Ordfører og det ærede Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) egentlig alle mene, at forporlig Røvelse burde indføres som et almindeligt Middel i Tvangsarbejdsanstalterne for alle deres Beboere. Og det er naturligvis ogsaa konsekvant, thi hvis man først har en Person derinde, er det et ligegyldigt Spørgsmaal, om det er en Vølle eller en Forbryder eller en Tigger, der kommer herind, det er hans Optraeden derinde, det kommer an paa, hvorvidt han viser sig udisciplineret, og hvorvidt man ikke har andet Middel at anvende end forporlig Røvelse. Det er det, det kommer an paa, og saa er der ingen Grund til at drage den Stillelinie, man her drager. — Men naar nu den ærede Minister sagde, at han levede i det Saar, at man om ikke ved